

העם MORAL INSANITY

אז הדגה השחור של איהחוקיות מצטרף הדג האדום של איהשפיות

בין שאר המושגים שהומצאו על-ידי הפסיכולוגיה המודרנית, מופיע המונח Moral insanity פירושו: אישפיות מוסרית.

החיים במדינה התנהלו כרגיל. הציבור כולו עקב בדריכות אחר קרביהתנגולים בצמרת (ראה עמוד 25). הכתורות הראשיות היו מוקדשות לשביחות.

מעשים אלה עוררו בישראל אך תשומת לב מעטה. בכלי-התיקשורת הם נדחקו לתחתית העמודים, ולסוף מהדורות-החדשות, הממשלה לא דנה בהם כלל, או בהיסחא-הדעת, המימסד המדיני התעלם מהם.

אולם אין קשר בין דיעות אלה לבין הנורמות המקובלות לפיזור הפגנות. לשם כך פיתחו המדינות המודרניות שורה מגוונת של אמצעים בלתי-קטלניים: תותחי מים, כוחות מאומנים המצויידים בנשק קר, גז מדמיע, כדורי-גומי, להוציא מקרים נדירים ביותר, שוב אין נופלים קורבנות אדם בהפגנות במדינות-תרבות, אף כשהן אלימות ביותר.

שיטות אלה ידועות היטב לכוחות-הביטחון בישראל, ולראייה: לעולם אין קורבנות-חיים בהפגנות של יהודים, גם כשהן לובשות אופי אלים ביותר.

על-פי ההלכה שנקבעה, בשעתו, במישור פט-כפראקס, על-ידי השופט בנימין הלוי בשיבתו כשופט צבאי בכיר, כל פקודה כזאת היא בלתי-חוקית, מתנוסף עליה, כאמרתו של פסקה-דין, הדגל השחור של איהחוקיות, שכל אדם סביר רואה אותו בעליל.

יריות ושיקריים. איהחוקיות בולטת מעבר לכל ספק — למרות ההודעות הרישיות, המופרכות על-ידי המציאות עצמה, ולראייה:

אחרי הריצחות הראשונות, לא ננקט כל פעולה כדי למנוע את המשכתן. עצם איהפעולה מוכרחה היתה לשכנע את אנשי כוחות-הביטחון שפתיחת אש על בני-אדם, לשם הריגתם, מתרת ואף רצויה.

אללה, שידה אבנים בשוטר מישמר-הגבול, אך גם אחרי שהשופט המלומד חסון הטיל את הקנס, ברוב דוכמתו, על הצעיר מרמאללה, המשיכו הנישבי הגדה ליהרג מכדורי כוחות-הביטחון.

למחרת רציחתה של התלמידה בת ה-17 משכם, נהרג ביריות כוחות-הביטחון התלמיד עבדאללה מוסטפה חליל אבי-חואס, בן ה-18. הוא נפגע מיריות החיילים שעברו ליד בית-הספר בדרך לרמאללה, והם ירו בו — לפי גירסת דובר צה"ל — בגלל תקרית עם צעירים שידו אבנים והקימו מחסום בדרכה של משאית צבאית. לפי גירסת מנהל בית-הספר נפגע הקורבן מהיריות שירו החיילים על בניין המוסד, שעה שהצעיר שהה בחצר.

המשחק המחריד והעקוב-מדם על המשך הכיבוש בערי הגדה מחריף, אם לא יחול שינוי מוחלט במדיניות המימשל — פוליטי לקראת פיתרון ושינוי מיבצעי בני-ספול בהפגנות, שיימנע הרוגים — יירדד ביום השני בלילה היה נדמה כי מישוה התעורר לחומרת המצב. פורסמו הודעות מרגיעות על הימנעות משימוש בנשק חם. אבל כבר ביום שלישי בבוקר נפצע פצעים אנושים נער צעיר בירושלים העתיקה — כאילו כדי למלא את המיכסה של הרוג ערבי אחד ליום.

זוהי רק התחלה, מכריוס יצא שכם וממאללה. האם הישראלים יצאו מדעתם? מדוע הם מתגרים בנו? איך אנו יכולים לשתוק כשהם הורגים כל יום ערבים בגדה?

כל יום הרוג חדש

החובותיה של שכם מלאים צמיגים חרוכים, פחייפנט, אבנים מפורות ב"כל, סימני אש וחריקה ברחובות, זוגיות מרוסקות, שרידי מחסומים, שערי-רזול שבורים, התנויות סגורות, ריח כבד ב"אוויר, הנגמשים המסתערים, היריות נש"מעות מפעם-לפעם במקומות שונים בעיר, מזכירים את ימי כיבוש בודפשט על-ידי הרוסים, לכל ברור ששכם נלחמת, והיא לא תיכנע בנקל, המצב רק מידרדר והולך. בצידו האחר של המיתרס עדיין אין מבינים את המחרש. הסיבה למאורעות המחמירים בשכם, ובערים אחרות, היא לדעתם, היא הקנסות הקלים שמטילים בתי-המשפט על מיידיה-אבנים. העונשים הקלים שהטילו בתי-המשפט שימשו כנראה, עידוד לעבריינים, קבע שופט-השלום בירושלים משה חסון, בהיטלו קנס בסך 3500 ל"י על צעיר מרמי

עד היום לא ננקטה שום פעולה מישפטית בולטת נגד הפושעים, שרצחו על דעת עצמם. החייל שהרג את הילד באבירים לא הועמד עד היום למישפט. המישפט נגד הרב משה לווינגר, הפוגרום ציק מחברון, הפך בדיחה גלויה, כאשר השופטים משתתפים בכל לב באווירה המבדחת, המזכירה מישפטים דומים ברוסיה הצארית.

נגד איש מן ההורגים לא נערכה עד כה חקירה גלויה ופומבית.

גם אחרי מאורעות ה-30 במארס, שבהם נקטלו אורחים ישראלים חפים מפשע, באמתלה של "הפרת עוצר", לא החליטה הממשלה להפעיל את חוק ועדת-החקירה ולבקש מינוי ועדת-חקירה מלכתית מישפטית. על שום חקירה כזאת לא הוחלט השבוע.

הדוברים הרישמיים הוסיפו לפרסם הודעות שקריות, ששקרנותן היתה גלויה למנסחים ולקוראים כאחד, בדבר "יריות באוויר", "יריות בשגחה", "ניסיונות להורג ציא נשק מידי חיילים", "כדורים נפלטו", וכיוצא באלה שקרים שופים.

חלק ניכר מכלי-התיקשורת והדוברים הממשלתיים הצדיקו את מעשי-הרצח בפתימלא, והכתירו אותם ככותרת המכורבדת "מדיניות היד הקשה". כשרצח נקרא "מדיניות", הוא הפך מכובד.

דובריהם של מאות עצורים על הכיאות שיטתיות ושיגרתיות במישרה הפכו כה אחידים, עד כי לא נותר עוד ספק באמתותם. לא נערכה על כך שום חקירה, וכלי-התיקשורת עברו על כך בשתיקה גמורה.

טימטום ופשעי. השיטה כולה מטומטמת. היא תביא בהכרח להוצאת כל השטחיים המוחזקים מידי ישראל ללא תמורה כלשהי, ללא שלום וללא הפסקת-הלוחמה. כמאה העשרים הוכח עשרות פעמים כי אמצעים כאלה מסתיימים תמיד, ללא מיקררה יוצא-מן-הכלל, ובכישלון השילטון ול-דירבון ההתקוממות.

אך מעבר לשאלות של תבונה ותועלת, מזדקרת שאלה תמורה לאין-שיעור יותר: שאלת השפיות המוסרית של מדינת-ישראל ועם-ישראל.

מדינות ניתנה לשינוי, וטיפשות ניתנה להסקה. אך הריקבון הפנימי של ישראל חית את בעליו עד ללא תקנה, אם לא יקומו בעוד-למועד נגודים פנימיים חזקים ביותר.

דיפלומטים

המאבק בין החיים והשימחה

שתי פרימה-דינות דיפלומטיות מתקוטטות על חכמה הבינלאומית

כמו בדיחה-בתור-בידיחה, השתרבה מילחמת-האיתנים דיני-הרצוג לתוך היצימות הגורלי רביץ-פרס (ראה עמוד 25). שימחה דיניץ האפרורי וחיים הרצוג היתון, היו תבוקים כמו שני מתגוששים בנורה רומאית, בקרב לחיים ולמוות.

התופעה עצמה אינה חדשה. להיפך: היא מלווה את המדינה מאז היום שבו הוסדר התפקיד של ראש ממשלה יש-ראל באו"ם מן התפקיד של שגריר יש-ראל בווינגטון.

עד אז, כאשר נשא אבא אבן בשני התפקידים גם יחד, היה קיים ביניהם שלום יחסי.

חיצים מורעלים. הצרה הבסיסית היא כי שני התפקידים מאוישים, דרך-קבע, בי כוכבים.

ראשה-משלחת בניוירוק עומד תמיד במרכז זקורוי הטרסומת הבינלאומית ומסתח לעצמו במהירות תכונות של פרי-מתדונה, השגריר בווינגטון, לעומתו הוא, מטבע תפקידו, הסופר-סטאר של דיפלומטיה הישראלית, וגם הוא מאמץ לעצמו אופי פרימה-דינאית.

כשתי פרימה-דינות דרות כימעט בי (המשך בעמוד 24)

אות ה"י" בבתי-הספר שבערי הגדה מבטא כל ילד את הסימטה: "אש"ף — כן, ישראל — לא! אפילו הילדים בכיתות הנמוכות מקדמים פניהם של המבקרים בטימני ה"י", לאות-ניצחון, בתמונה: תלמידות ברמאללה.

צמיגים בוערים 24 שעות ביממה נמשך הקרב בין מתמרדי שכם לבין כוחות-הביטחון. בקרבות-רחוב אלה, אפילו השניות חשובות מאד. תוך דקות ספורות מצליחים הצעירים לחסום את הדרכים הראשיות, להצית את הצמיגים ולהיעלם, לפני בואם של הכוחות המזויינים. בתצלום: לאחר ההצתה.